

Čáslavický školáček

Speciál

Školní časopis
ZŠ a MŠ Čáslavice
2020/2021

ZŠ a MŠ
ČÁSLAVICE

Milí čtenáři,

toto číslo časopisu je tak trochu speciální. Opět v něm sice najdete povedené slohové práce zadané v hodinách slohu, ale tentokrát to budou jen práce žáků 9. ročníku. Jelikož devátákům běží poslední dny na naší škole, bude toto číslo časopisu pro ně takovým malým rozloučením s vámi.

A ještě v něčem je časopis, který držíte v rukou, speciální. Nenačnete v něm postřehy a zážitky žáků z různých školních akcí, protože všechny domluvené knihovny, divadla, exkurze, soutěže a sportovní akce musely být zrušeny z hlediska epidemické situace. Některé třídy sice už byly na školním výletě, ale jejich zážitky z výletu by se nestihly sepsat do vydání časopisu.

Dvorní ilustrátorkou tohoto čísla se stala Lucie Nováčková.

Seznamte se: Lucka chodí do 8. ročníku, učení jí jde zlehka, takže se věnuje také hodně svým koníčkům, četbě a kreslení. Bohužel často i v hodinách, kde by se měla věnovat probíranému učivu. Už několik let navštěvuje výtvarný obor na Základní umělecké škole v Třebíči. Při oslovení, zda by nakreslila nějaké obrázky do školního časopisu, neváhala ani chvíli a výsledkem je spousta povedených obrázků, které zdobí tento časopis.

Jak jsem porušil zákaz

Tato příhoda se stala asi před čtyřmi lety. Jednoho krásného letního dne jsem se tatínka zeptal, jestli se mohu jít koupat do rybníka. Nedovolil mi to, což mě velmi mrzelo. Zeptal jsem se tedy, jestli můžu jít aspoň ven. S tím problémem neměl, tak jsem šel na hřiště, kde už byli kamarádi Pavel s Davidem. Po chvíli, co jsme si tam hráli s Brudry, někoho z nás napadlo, že se půjdeme i přes zákaz vykoupat do rybníka.

Plavali jsme a dováděli jsme společně ve vodě. Já mám vodu moc rád, nedělá mi problém se potápět, vlastně mám hlavu víc pod vodou než nad hladinou. Ve chvíli, kdy jsem se opět ponořil, David hodil žabku. Bohužel právě směrem, kde jsem byl já schovaný pod vodou. Když jsem se vynořil, slyšel jsem Pavla, jak na mě křičí: „Uhni!“

I přes jeho varování mě ten kámen zasáhl přímo do zubu, a tím se mi vyrazila půlka horního zubu. Po této události jsme se sbalili a šli jsme zpátky na hřiště si hrát. Po několika hodinách mě ten zub začal strašně bolet, tak jsem vyrazil se strachem domů.

Udivený táta se mě zeptal, jak se mi to stalo. Zalhal jsem mu: „Spadl jsem z houpačky přímo na kámen.“ Táta mi to uvěřil, druhý den mě vzal k zubaři...a dodnes neví, jak to bylo.

Adam Špaček

Čokoládový donut vypravuje

Jednoho krásného dne jsem si v poklidu čekal před pecí, až se na mě dostane řada. Po pár minutách v peci jsem se pěkně zapotil, nakynul a vybarvil. Jakmile jsem vyjel, byl jsem politý čokoládou a posypán. Když mě převezli do obchodu, čekal jsem za sklem a doufal, že si mě někdo vezme.

Viděl jsem tolik lidí, ale nikdo si mě nevybral. Byl jsem smutný, že nikoho nezajímám, proto jsme se rozhodl utéct. Čekal jsem, až někdo otevře sklo a já se budu moct odkutálet pryč z obchodu. Podařilo se! Dostal jsem se až na parkoviště, kde se proti mně rozběhnul velký pes. Už jsem si myslel, že mu neuniknu, ale na poslední chvíli jsem skočil do kola od autobusu a jel jsem do neznáma.

I když jsem na kutálení zvyklý, po zastavení autobusu jsem vypadl z kola na silnici a pěkně se mi motala hlava. Začal jsem se vrávoravě kutálet pryč, ale nedával jsem pozor a padnul jsem do kanálu. Nedařilo se mi odtud vylézt. Báł jsem se, že už nikdy neuvídím světlo. Pak ale přiletěl pták, vzal mě do zobáku a procestoval se mnou velký kus České republiky.

Po několik dnech jsem mu řekl: „Prosím tě, mohl bys mě zanést zpět do obchodu?“ On řekl: „Samozřejmě!“ a letěli jsme. V obchodě jsem se usadil zpátky za sklo a čekal jsem, až si mě někdo vezme.

Adam Kratochvíl

Jak na mě působí zimní příroda

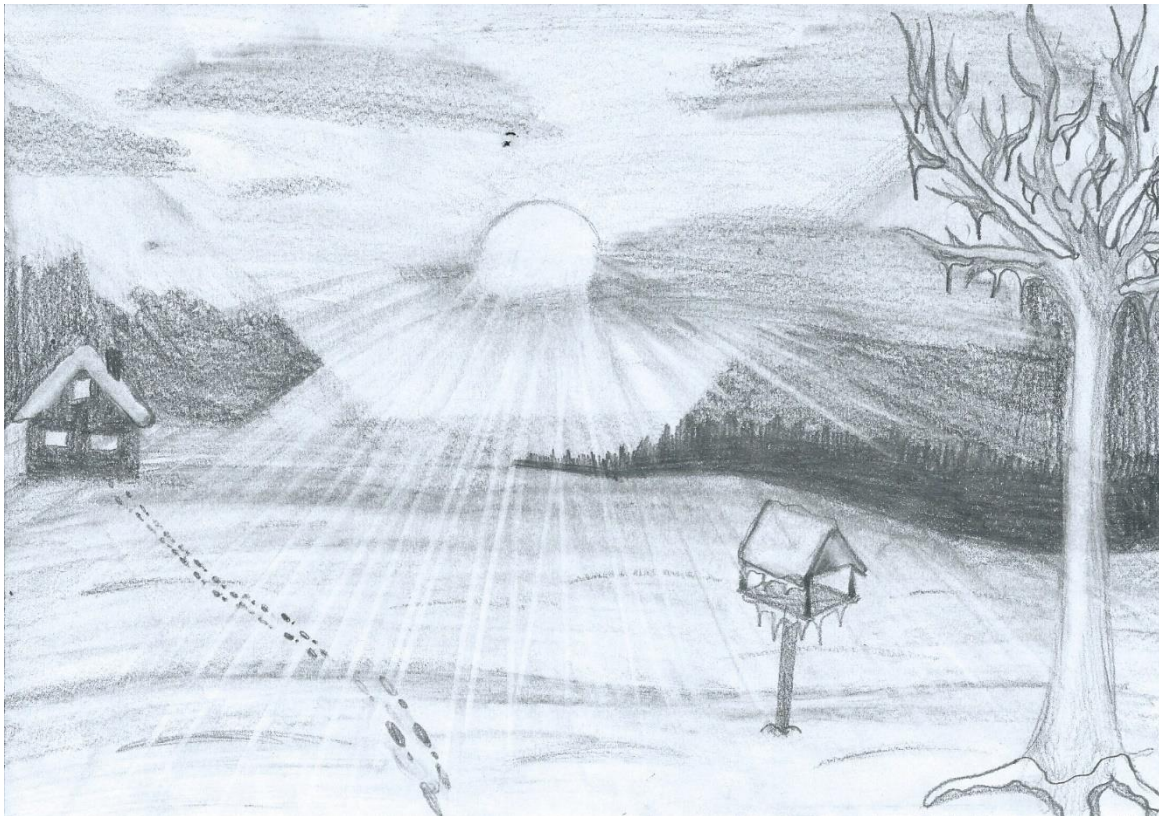
(líčení)

Stromy jsou oblečené v bílé mrazivé krajce a jejich spletné větve připomínají pavučinu, na kterou se zachytily tisíce kapek rosy. Země ani nedýchá pod vrstvou bělostného sněhu. Z nebe padají vločky a každá z nich představuje jedinečnou úchvatnou stavbu, svůj originální malý svět.

Po závějích, které připomínají chomáčky vaty, jsou rozsety stopy zvířat klikatících se jako spletná silnice.

Když se podíváme do dálky na zasněženou zamlklou krajinu, vše mlčí, jako by se pod tu ledovou krásu zamklo na třpytivý klíč a nechtělo s námi promluvit až do jara. Ale když slunce vykoukne zpod království sněžných mraků, vše kolem začne světélkovat barvami duhy jako spousty diamantů poházených všude kolem.

Alexandra Durdová

Příběh školní tašky

Jednoho krásného dne mě ušil takový divný stroj. Potom mě zabalili do něčeho šustivého a hodili do velkého auta. Nebyla jsem tam sama, byly tam i jiné ušité věci. Dovedli mě do obchodu, kde se prodávaly tašky, batohy a aktovky.

Prošla kolem mě spousta lidí. Každý na mě jen koukal, ale stejně si pokaždé vybrali nějakou moji kamarádku. Až jednou kolem mě prošel takový klučina, kterému jsem se zalíbila. A tady můj příběh začíná.

Odnesl si mě domů a najednou do mě začal dávat sešity, učebnice a jiné věci do školy. Když to do mě všechno nacpal, odhodil mě do kouta jako kus hadru. Druhý den ráno mě dal na záda a odešel. Mně se to vůbec nelíbilo, učení bylo těžké a ještě k tomu se mnou začal skákat. Došli jsme na zastávku, chvíli jsme čekali, než přijede autobus. Odložil mě na zem a začal se bavit s kluky. Najednou vidím, jak autobus přijíždí. Říkám si: „Hurá, konečně si trochu odpočinu.“ Tak mě popadl a šel do autobusu, kde mě položil na sedadlo a ještě si na mě lehl.

Pak jsme šli do školy. Tam jsem se setkala s kamarády a povídali jsme si o tom, jak s námi škaredě zachází. O přestávce o mě někdo pokaždé zakopl. Po zazvonění mě vždycky hned vzal a začal vyndávat učení, a to, co už měl na lavici, do mě zase vrátil zpátky. Takhle to pokračovalo každou hodinu.

„Hurá, konečně poslední zvonění!“ řekla jsem. Zase mě čekala ta hrozná jízda autobusem, ale nakonec jsem to přežila. Doma mě opět hodil do kouta, ale aspoň jsem si tam odpočinula, protože další den pokračovalo to samé... a ještě dalších pět let.

Filip Kousal

Jak se mi líbí v naší třídě

Chodím do deváté třídy. Letos budeme vycházet. I když jsme nebyli moc dobrý kolektiv, tak si myslím, že se to v deváté třídě zlepšilo.

Hned po nástupu do první třídy jsem věděla, že škola bude moje noční můra.

První týdny pro nás nebyly úplně jednoduché, například jen dlouhé sezení v lavici bylo problém. Roky šly dál a taky nás přibývalo. Na naší třídě se mi líbilo, že jsme se většinou pěkně pobavili, a pravý opak je to, že jsme se nemohli většinou shodnout. Ale jak jsme starší, tak už jsme rozumnější a vše jde lépe.

Uvědomuji si, jak ten čas letí. Ještě nedávno jsme chodili do školky a teď najednou hurá na střední!!! Každopádně tyto roky byly nebo ještě pořád jsou pro mě náročné. Ale jak se říká „Když nemůžeš, tak přidej!“ Asi nejoblíbenější věta naší úžasné paní učitelky Barbory Štěpkové. Myslím, že lepší třídní nebude už ani na nějaké střední.

Myslím si, že i když říkám, že mi tato škola nebude chybět, tak nastane chvíle, že budu chtít zpátky na základní školu. No, uvidím...

Každopádně velké díky všem učitelům, kteří s námi měli velkou trpělivost, a hlavně díky spolužákům za pěkných devět let.

Simona Krulová

Co jsem se naučil na základní škole

Na základní škole jsem se naučil mnoho věcí, ale za největší dovednost považuji, že jsem se naučil komunikovat s lidmi. Pro mě je to mnohem důležitější než sčítání a odčítání. Komunikace je nejdůležitější lidská dovednost, která se využívá jak v osobním životě, tak v pracovním.

Jak správně mluvit? Kdy je dobré mluvit a kdy ne? To je ta hlavní dovednost, která by se podle mého skromného názoru měla i vyučovat. Samozřejmě jsem se naučil číst, psát, počítat, mluvit a psát anglicky a v neposlední řadě i programovat.

Programování mě bude pronásledovat celý život, i když jsem se na školu zaměřenou na informační technologii nedostal. Je to můj nejoblíbenější koníček, při kterém se nejvíc vztekám, ale i usmívám, když se mi daří.

Předmět, se kterým budu pracovat, je přírodopis. Je to skvělý předmět plný potenciálu a nikdy mě nezklame. Další předmět, který mi určitě utkví v hlavě, je anglický jazyk. Anglicky se učím už od školky, jazyk mě velice baví. Znalost angličtiny je velice důležitá, jelikož angličtina je vedle čínštiny nejpoužívanější jazyk na světě, a kdo ho dobře ovládá, dorozumí se všude.

Tadeáš Kašpar

Těžký život devátáka

Na začátek by bylo dobré říct, že obtížnost 9. třídy základní školy je na několika levelech a dala by se dělit na několik kategorií, dokonce i podkategorií. Takovým prvním a zároveň největším problémem je dospívání. Ať už jde o akné, nebo celkové tělesné změny, ze kterých někdo může být smutný, to k našemu věku prostě patří. Ovšem změny týkající se nálad, to je občas nezvladatelné pro třídu, natož pak pro ty, co nás učí. Obdivuji všechny učitele, co si nemohou vzít jen tak dovolenou jako v normální práci, ale musí to s námi, ostatními třídami a s kupou svých dalších problémů zvládat, i když se jim vždycky nechce.

Ale zpět k tématu! Jeden z dalších velkých strašáků jsou přijímačky! Ty k devítce bohužel neodmyslitelně patří. Tento rok jsme všichni doufali, že se kvůli koronaviru psát nebudou, ale opak byl pravdou. Psala je skoro celá třída, matematika byla oproti minulým rokům opravdu těžká, ale i tuto nemalou překážku jsme všichni s přehledem přeskočili a dostali jsme se tam, kam jsme chtěli. Všem budoucím devátákům bych chtěla vzkázat, ať se snaží co nejméně stresovat, není to až tak strašné, dejte si čokoládu, nebo nějakou dobrotu, ono to půjde, a když to nevyjde, tak se svět taky nezboří!

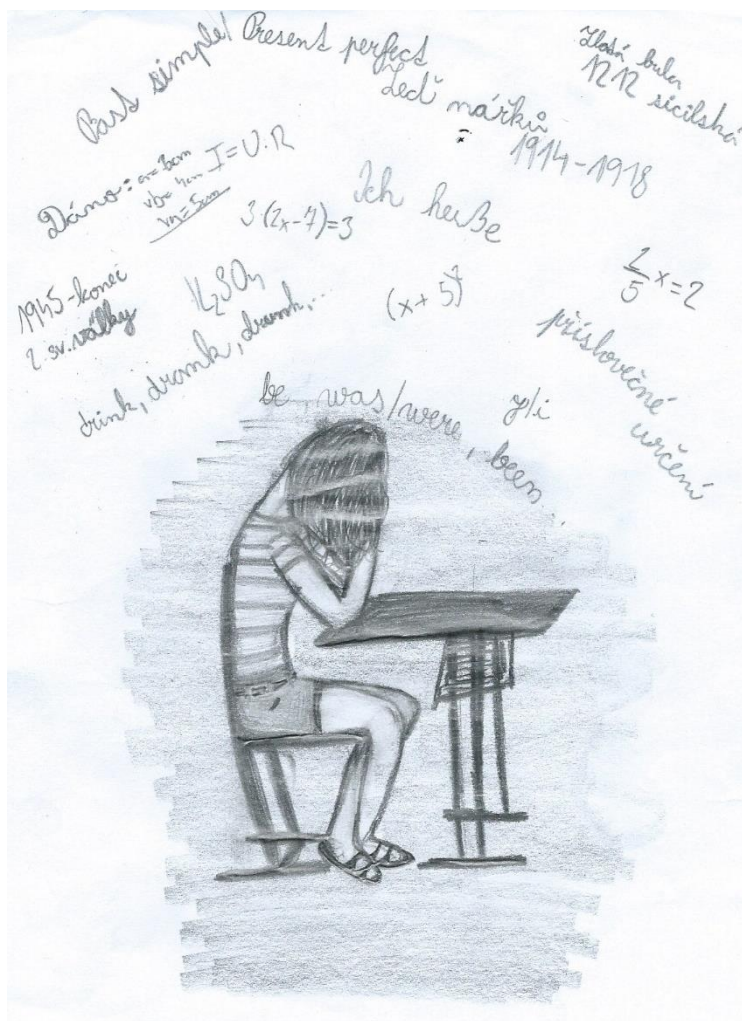
Cenu za obtížnost roku 2021 by vyhrál návrat do škol. Jako všechno to má své plusy a mínusy. Vidět se se spolužáky je super, ale vstávat o nejméně hodinu dřív, neučit se z postele v pyžamu, je po roce docela změna. Hned po návratu píšeme spoustu testů a spoustu dalších pro nás nepříjemných záležitostí, ale asi je to potřeba.

Ted' nejvíce pracujeme na vyřazení, což nás bude stát ještě dost sil, ale naše názory se dost shodují, takže doufám, že to dopadne dobře a hlavní bude, když si to

užijeme. Víím, že mi budou nakonec všichni chybět a už si začínám uvědomovat, že my vlastně končíme základní školu a já nás pořád vidím, jako sedmáky. My stárneme! Ještě jednou toto a bude nám třicet, to je v patnácti strašné zjištění, když vidím, jak rychle uteklo těch 9 let! Tak to je ted' asi můj největší problém.

Těch našich problémů je nespočet, jako třeba první lásky, hádky s kamarády, rodinné problémy, naše upřímné projevování názorů i ve chvílích, kdy bychom se raději vyjadřovat neměli. Mezi potíže devátáků patří i pokusy z chemie, kde se nemá zkoumat hořlavost lavice, ale plastů. To nemluvím o zákazu telefonu ve škole, to by potřebovalo speciální edici časopisu.

Nikola Prodělalová

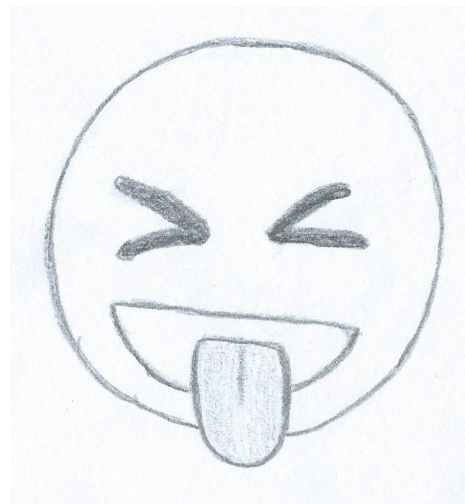

Den, kdy jsem psala přijímačky

Psal se den 3. května 2021, tedy pondělí, a já psala přijímací zkoušku na střední školu. Celý týden před zkouškou jsem špatně spala, bolelo mě břicho, zkrátka jsem se hodně bála. Ráno jsem vstala, kupodivu ze mě všechna nervozita opadla. Den předem jsem si nachystala všechno potřebné, abych se před testy něčím nevystresovala. Nezapomněla jsem ani na pohodlné oblečení, oblékla jsem si volnou, světle růžovou košili a černé legíny.

Na střední školu jsem jela s mou kamarádkou, která dělala přijímačky tamtéž. Při cestě jsme se snažily odreagovat a naladit do správné atmosféry. Měly jsme to štěstí, že jsme na přijímačkách mohly být spolu ve třídě, takže jsme se navzájem podporovaly. Když jsme dojížděly ke škole, trošku jsme znejistěly, protože jsme viděly naše možné budoucí spolužáky, kteří vypadali dost chytře.

Když nastal čas na písemný test z matematiky, pořádně jsem se nadechla, poté zase vydechla a řekla jsem si: „Jsem připravená.“ Začala jsem psát. Prvních pár příkladů jsem vypočítala bez problému. Následně přišla obávaná slovní úloha číslo 6 a já jsem nevěděla, jak ji mám řešit. Přešla jsem tedy na další slovní příklad, který jsem bohužel také nevěděla. Postupně jsem procházela další a další úlohy, některé jsem věděla a jiné zase ne. V té chvíli se opět dostavila tréma, která ze mě ráno opadla. Koukla jsem se na hodiny, abych zjistila, kolik času mi ještě zbývá. Naštěstí jsem ho měla dostatek, takže jsem se snažila vypočítat postupně všechna cvičení. Vůbec si nepamatuji, jak a co jsem v tomto čase dělala, ale nakonec jsem vypočítala skoro všechny zbylé úkoly, a ty, které jsem nevěděla, jsem se snažila logicky odvodit. Zbývalo pět minut do konce a já jsem najednou přišla i na to, jak se rýsuje desátý příklad. Rychle jsem tedy zareagovala a začala rýsovat, neslyšela jsem nic jiného, než tik tak tik tak. Najednou se učitel nadechl a já už věděla, že bude konec. Dokreslila jsem poslední přímkou a v té chvíli učitel řekl: „Konec testu, odložte propisovací tužky!“ Naštěstí jsem to stihla a začala nám přestávka.

O přestávce jsme všichni řešili, že ta matematika byla hodně těžká. Snažili jsme se na to nemyslet, protože nás čekal ještě test z českého jazyka. Dala jsem si něco k jídlu, abych doplnila energii. Vyšla jsem si s mými kamarádkami ven, abychom se nadýchaly čerstvého vzduchu. Už se blížila hodina na zkoušku z češtiny, a tak jsme si popřály hodně štěstí a rozešly jsme se do svých tříd.

Na test z českého jazyka jsem byla nervózní, protože jsem měla pocit, že ta matematika dopadla špatně. Otázky se mi ale nezdály moc těžké, zvládla jsem všechna cvičení, některá lépe, některá zase hůř. Před koncem mi zbyl ještě čas, zkontrolovala jsem si tedy své odpovědi a pořádně jsme si oddychla. Z češtiny jsem měla poměrně dobrý pocit. Držela mě také myšlenka, že si to můžu opravit ještě další den.

Druhý den přijímacích zkoušek jsem věděla, co se přibližně bude dít, takže jsem se snažila soustředit jenom na zkoušky. Tento den jsem napsala oba testy lépe. Nebudu vám lhát, vůbec jsem si nebyla jistá a bylo pro mě nepředstavitelné, že budu čekat dva týdny na výsledek.

Nakonec všechno dobře dopadlo, z obávané matematiky jsme měla velmi dobrý výsledek a v češtině jsem na tom byla ještě lépe. Dostala jsem se na katolické gymnázium, svou vysněnou školu, a teď už jenom doufám, že jsem svoji střední školu zvolila správně.

Adéla Mutlová

Mé přijímací zkoušky

Jelikož jsem v devátém ročníku základní školy, jedna z mých priorit byla příprava na přijímací zkoušky na střední školu. Ty se konaly 2. a 3. května. Tento sloh tedy rozdělím na 4 dny. Den před přijímačkami, první termín, druhý termín a pár dní čekání na výsledky.

Den před řízením byl jednoznačně nejhorší. Měla jsem pocit, že všechno, co jsem si do této doby pamatovala, se vypařilo jako pára z hrnce. Srdce mi bušilo, div mi nevybouchalo díru do hrudi. Večer jsem se však jako zázrakem úplně uklidnila. Dala jsem si čaj, přečetla oblíbenou knížku a sledovala uklidňující seriál. Kolem desáté večer jsem usnula jako špalek.

Ráno mi okolo šesté zazvonil budík. A bylo to tady! Připravila jsem si vydatnou snídani, dala si osvěžující sprchu, oblékla se do pohodlného oblečení, dopila ranní kávu, propracovaně vyčistila chrup a šla dokoukat svůj oblíbený film. Čekala jsem, kdy na mě dopadne nervozita, ale Nikča Prodělalová a její maminka už mě naložily do auta a ona pořád nikde. Cestou jsem se maličko pobavila nad stresující Nikčou, protože jsem už tak nějak věděla, že to zvládneme. Dojely jsme na místo, předložily negativní test na koronavirus a byly jsme poslány do tříd. Pár minut před zahájením jsem obdržela a rozdala spousty povzbudivých zpráv, potom mobil vypnula a zapnula mozek. Dala jsem do toho vše, co jsem mohla. Přežily jsme nejhorší část, a to matematiku. Já byla maximálně v pohodě. Sešla jsem se s Nikolou před školou a trochu jsme se vyvětraly. Po přestávce jsem hlavně díky přípravě paní učitelky s přehledem vyplnila záznamový arch z českého jazyka a konečně bylo hotovo. Hrdě jsme odešly s jistotou, že máme alespoň 6 bodů z matematiky, daly jsme si hranolky a potom hurá domů.

Den druhého termínu byl ještě lepší, protože se mnou a Nikčou jela i Danča. Testy jsem napsala přibližně stejně. O přestávce nás provedli třídami, kde se učí odborná praxe, a dokonce jsme dostali propisku. Jakmile bylo hotovo, tat'ka nás pozval na zmrzlinu a jeli jsme domů.

Potom jsem na nějaké přijímačky naprosto zapomněla. Připomněl mi to táta asi čtyři dny před zveřejněním výsledků a teprve v té chvíli jsem začala docela „vyšilovat“. Nicméně jsem se brzy dozvěděla, že mě přijali na obě školy, a dokonce nejsem ani mezi posledními, spíš naopak. Měla jsem (a dotud' mám) ze sebe a z mých kamarádů ohromnou radost, protože se dostali na své vysněné školy.

Jelikož jsem si to teď zažila na vlastní kůži, tak už můžu i rozdávat rady kamarádům z nižších ročníků. Rozhodně z toho nebud'te vystrašení, i když je to přirozené a patří to k tomu. Zkuste do toho dát všechno, a kdyby to náhodou nevyšlo, tak aspoň víte, že jste se moc snažili a třeba jste byli předurčení k něčemu jinému.

Hana Jeřábková

Jaká bych byla učitelka

Když se nad tím zamyslím, tak jsem došla k závěru, že pokud bych zůstala stejné povahy, byla bych špatná učitelka.

A proč si to myslím? Na tomto povolání mě nic neláká a neměla bych s těmi dětmi takovou trpělivost, jakou by paní učitelka měla mít. Toto povolání by dle mého názoru měl vykonávat někdo, kdo má rád práci s dětmi a nevádí mu vysvětlovat vše stále dokola. Každý žák je jiné povahy a jinak chápe učivo, někdo to pochopí, když mu to řeknete na poprvé a jiný to nepochopí, ani když to zopakujete po několikáté. A mně právě chybí ta trpělivost a chuť se stále opakovat.

Je stále složitější děti motivovat a zaujmout k vytouženému výkonu. Většina učitelů novou látku jen vysvětlí a potom se hned píše písemka. To dokáže člověka demotivovat, obzvláště, když ten předmět nemáte moc rád. Na druhou stranu obdivuji učitele, že v dnešní době, když dle mého názoru mají děti čím dál horší povahu, jsou neukázněné, mluví neslušně, a to nemyslím jen druhý stupeň, je dokážou zvládnout. Já bych to nedokázala.

Ale kdybych se jí náhodou stala, přeci nevím, co mi život přinese, nebo jestli se něco nezmění, tak bych se snažila dětem ty hodiny zpříjemnit třeba nějakou hrou. Podat jim to různými způsoby, aby jim učení nepřišlo jen jako způsob, kterým nuceně zabíjí čas, ale třeba je to i bavilo.

A jakými učiteli byste byli vy?

Daniela Roupcová

A pak se to stalo

Už od 25. března jsem netrpělivě očekával, jestli mě přijmou na Střední průmyslovou školu v Třebíči. Dny ubíhaly pomalu a já jsem se nemohl dočkat devatenáctého května, kdy měly být zveřejněny výsledky přijímacího řízení.

Říkal jsem si: „Dostanu se já na školu nebo ne?“ Osmnáctého května jsem byl už vyloženě netrpělivý, byl to asi můj nejdelší den v životě. Večer jsem nemohl dlouho usnout.

A když ten den konečně nastal, hořel jsem nedočkavostí. Od rána jsem nemyslel na nic jiného. Každá hodina ve škole byla pro nás žáky 9. třídy jako celé roky. Odpočítávali jsme každou minutu a pak to přišlo! Výsledky na mé škole byly vyvěšeny. Začal jsem hledat má čísla pro přijetí. Celou dobu jsem si myslel, že mám pořadová čísla 760 a 761.

Několikrát jsem si prohlédl oba obory, ale hledaná čísla tam nikde nebyla. Tak jsem napsal mámě, abych se ujistil, jestli si nepamatuji špatná čísla. Asi pět minut jsem se nervoval, co mi máma napíše. A pak se to stalo!!! Na mobilní obrazovce mi přistála zpráva od mámy. Napsala mi, že má čísla jsou 670, 671 a že jsem přijat na oba obory - mechanik elektronických zařízení a opravář zemědělských strojů. Raději jsem si to ověřil a byla to pravda.

Nakonec jsem se pochlubil všem ve třídě: „Přijali mě na oba dva obory!“

Rozhodl jsem se pro obor mechanik elektronických zařízení.

Ondřej Venhoda

Jak na mě působí reklama

At' se nám to líbí nebo ne, reklama nás neustále ovlivňuje.

Mnoho lidí říká, že je reklamy nějak neovlivňují. Kdyby reklamy byly skutečně neúčinné, pak by nás přeci denně neobklopovaly billboardy a letáky s reklamami. Někdy si třeba ani neuvědomujeme, že se koukáme na reklamu. Každé auto, kamarád se značkovým tričkem nebo výše uvedený billboard je reklama. Lidé propagují značky zcela nevědomky a ještě k tomu zdarma.

Nikdo si nechce kupovat věci, které vlastně ani nepotřebuje. Bohužel obvykle podlehneme tomu pocitu radosti ze zakoupené věci, a proto často odcházíme z obchodu s plnou taškou věcí, do kterého jsme prvně přišli pouze pro jednu specifickou věc. Lhala bych, kdybych řekla, že se mi to nikdy nestalo a řeknu vám, že jsem koupila vždy po příchodu domů litovala. Nespočetněkrát jsem koupila zbytečné, často předražené věci, které jsem v životě nikdy nevyužila a několikrát mě zradilo i mé slabé srdce, které nedokázalo říct milé prodavačce prosté NE na nabídku k zakoupení určitého produktu.

Třeba jako minulý týden, kdy jsem si koupila roztomilý batůžek. V tu chvíli mi to přišlo jako výborný nápad, ovšem s odstupem času už mi to jako báječný nápad nepřijde. Instagramová reklama mě zcela pohltila a přiměla mě koupit tento batoh. Nebyl až tak drahý, ale stejně bych si za ty peníze mohla koupit pravděpodobně užitečnější věc.

Nebo například už mám doma třetí kartičku do stejné drogerie jen proto, že mi paní nabídla registraci a já si za prvé neuvědomila, že už mám doma dvě stejné a za druhé mě poměrně dost vystresovala a já jí odsouhlasila úplně všechno, jen abych mohla

rychle odejít. No nevádí. Drží mě ta myšlenka, že za to paní určitě dostala prémie a já tak někomu pomohla k lepší výplatě.

Tímto způsobem už jsem získala magnetky, SIM karty, diáře, klíčenky a plno jiných blbůstek. Zkrátka jsem opravdu lehce ovlivnitelný člověk a vnutíte mi skoro všechno.

Internet moc dobře ví, co vyhledáváme a co se nám líbí. Doporučuje mi až tak lákavé reklamy, že jsem si vše, co se mi líbí, začala screenshotovat a založila si v galerii složku na reklamní příspěvky, které mě zaujaly. Kdybych si koupila vše, co jsem si uložila, pěkně by se mi to prodražilo.

Reklama je jako obrovská rybářská síť, do které se my, malé a naivní rybičky snadno chytíme.

A jak působí reklama na vás?

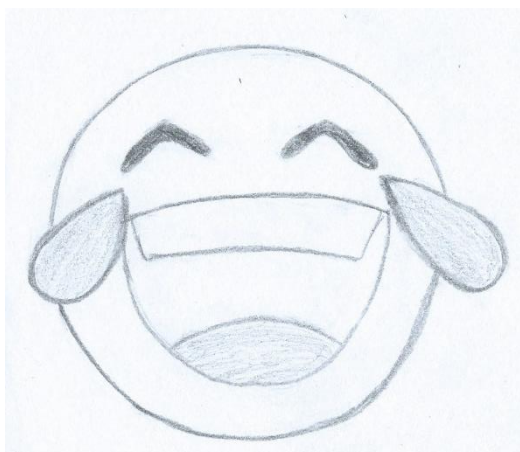
Tereza Ťupová

Jak přežít základní školu

Základní škola je nebezpečné, nehostinné, a tak trochu strašidelné místo plné různých nástrah a lstí. Nezahodit studia už po prvním září se stává kolikrát velmi obtížné, proto se teď pokusíme si zodpovědět otázku: „Jak přežít základní školu bez větší újmy na zdraví a nezbláznit se z toho?“ a vyjmenujeme si pár mých osvědčených tipů, které mi pomáhaly při mém vlastním boji se zkázou.

Věřím, že některým by naprosto vyhovovalo školou jen tak proplouvat, žákovskou nechat ladem a zkrátka si užívat života. Jenže pokud vám vaši rodiče tenhle způsob nezatrhnou, budete to vy, jež v blízké budoucnosti oblečeni do žluté vesty ve věrném doprovodu lopaty tvrdě pracují. Zvážila bych tedy vaše momentální priority a vizi slušné budoucnosti.

Pokud jste už uznali, že bez školy to zřejmě nepůjde, přesuňme se zpátky k tématu. Pokud na základní škole nechcete strávit více než devět let, potřebujete k tomu obstojné známky a možná je tohle smutné zjištění, ale bez učení to zřejmě nepůjde. Otřete si slzy, k pláči se naskytne ještě spousta dalších příležitostí v následujících

letech. Nejspíš byste se měli snažit zůstat se spolužáky zadobře. Já vím, někdy je to těžké, ale snažte se alespoň tolerovat, někdy se to může hodit. Třeba když si zapomenete domácí úkol! Někdy se ovšem stane, že obětí, od které ostatní zběsile opisují, jste vy a bohužel z toho pro vás obvykle žádné benefity neplynou. V takovém případě doporučuji kamarádské vztahy přerušit.

V hodinách se mi zdá nejlepší se moc neprojevat a zbytečně na sebe nestrhávat pozornost ostatních, nedejbože učitele! To totiž často končí tragicky zkoušením u tabule nebo poznámkou v žákovské. Já osobně se řídím takovými třemi jednoduchými pravidly, jež vždycky skvěle fungují: sedím, mlčím, blbě koukám.

Pokud se v hodině nudíte a neúspěšně se snažíte neusnout, zkuste si třeba něco v tichosti čmárat, je to uklidňující. A pokud sedáváte v zadní lavici, což mimochodem taky všude doporučuji, pravděpodobnost, že zůstanete nepovšimnuti, je větší. Tedy pokud nepodceníte zrakové schopnosti vašeho učitele.

Pokud chcete přežít, stačí vám vlastně docela málo: alespoň dostatečné známky, spousta propisek a pevné nervy. A nakonec i hodně štěstí.

Tereza Trojanová

Dopis hrdinovi

Dobrý den, pane Billy Barazetti*,
velice obdivuji práci, kterou děláte s Marií, Beatricí, Josephinou a Nicholasem, především si vážím vašich jazykových schopností. Vkládáte do Vaší práce hodně úsilí a já pevně věřím, že ještě pomůžete mnoha lidem.

Vy a Winston Churchill patříte mezi mé oblíbence. Churchill kvůli svým proslovům a Vy kvůli své zapálenosti a skromnosti a vůli držet se toho, co umíte nejlépe.

Chtěl bych Vám poděkovat za Vaši práci a i když je válka a mé možnosti jsou omezené, nabízím pomoc s organizací Vašich projektů.

Tento dopis bych rád zakončil citátem od pana Churchilla:

„Nemám co nabídnout kromě krve, dřiny, slz a potu. Máme před sebou jednu z nejtěžších zkoušek v životě. Máme před sebou mnoho, mnoho měsíců zápasů a utrpení. Ptáte se, jaká je naše taktika? Já říkám vést válku na zemi vodě a vzduchu. Válku s celou naší mocí a silou, kterou nám Bůh dal, a vést válku proti nejobludnější tyranii všech dob, kterou zatím z výčtu temných a politováníhodných lidských zločinů nic nepředčilo. To je naše taktika. Ptáte se, co je naším cílem? Mohu odpovědět jedním slovem. Je to vítězství.“
Pevně věřím v toto vítězství a v úspěšný konec války.

Snad se mi ozvete, přeji vám hodně štěstí.

Zdeněk Pánek

***Bill Barazetti** (celým jménem *Werner Theodore Barazetti*) byl jedním z těch, kteří organizovali a dohlíželi na tzv. Kindertransporty židovských dětí z nacisty ovládaných území do Spojeného království v době před vypuknutím druhé světové války. Po odchodu Sira Nicholase Wintona z Prahy působil Bill Barazetti v Praze jako jeho pravá ruka. Byl to on, kdo také organizoval vlaky, dělal pohovory s rodinami a posílal Wintonovi detailní informace a fotografie každého dítěte. Od května 1939 do července 1939 opustily Prahu tři vlaky převážně židovských dětí (tzv. Kindertransporty) a díky komplikovanému systému falešných průkazů totožnosti, který vytvořil Bill Barazetti, se přes Holandsko dostaly až do Londýna. V roce 1993 udělila Billu Barazettimu instituce uchováující vzpomínky na mučedníky a hrdiny holokaustu - Jad vašem - nejvyšší vyznamenání Spravedlivý mezi národy.

Poděkování

Mé poděkování bych chtěla věnovat paní učitelce Kulhánkové. Od šesté třídy, co jsem paní učitelku poznala, mě čeština začala bavit. Z mého hororového předmětu, který mě v páté třídě vůbec nebavil, se stal najednou oblíbený. Začali jsme dělat spoustu nových věcí, na které budu moc ráda vzpomínat.

Paní učitelka měla vždycky se mnou velkou trpělivost, za což ji docela dost obdivuji, protože mé hloupé poznámky štvou skoro každého.

Vždy když jsem já nebo moji spolužáci potřebovali pomoc, tak tu byla pro nás. Na přijímací zkoušky jsme byli všichni skvěle připraveni. Strašně se mi líbilo, že nám všem věřila, popřála a ještě přišel e-mail, ve kterém napsala, že na nás bude myslet.

Nikdy nezapomenu, když jsem paní učitelce oznámila, že budu dělat talentové zkoušky na střední školu. Nemusela jsem si říkat ani o pomoc, pomoc mi nabídla sama. Ano, paní učitelka obětovala svůj volný čas, abych byla připravena na všechno. Díky ní jsem zazářila a dostala jsem plný počet bodů.

Moc se mi líbí, jaký má paní učitelka přístup k žákům. Je velmi milá, každému se snaží pomoci. Popravdě si nepamatuji, že by na nás paní učitelka někdy křičela, vždy mluví klidným hlasem.

I online výuka mě s ní opravdu bavila a v hodině jsem dávala pozor. Naučila jsem se opravdu spoustu věcí, třeba jak si z diktátu udělat zábavu, mluvit bez problémů před více lidmi, recitovat, psát slohy a další věci, které určitě ještě využiji.

Ted' to bude znít hodně divně, ale jsem ráda, že nám paní učitelka zadávala povinnou četbu a psaní do čtenářských deníků. Kdysi jsem strašně nadávala, ale ted' už vím, že to paní učitelka myslela dobře.

Jako jedna z mála mi bude paní učitelka strašně moc chybět. Nikdy na ni nezapomenu. Jsem pyšná, že mě učila zrovna paní učitelka Kulhánková a za vše ji moc děkuji.

Nicol Nahodilová

Anketa

Ve třídě jsme si v jedné hodině slohu udělali anketu. Sami jsme si vytvořili otázky a následně si na ně odpověděli. Protože je otázek 10 a nás je 15, paní učitelka vybrala do časopisu jen některé odpovědi. Pouze u poslední otázky najdete všechny odpovědi.

1) Jaký rok byl nejlepší?

Nejlepší byla asi 8. třída, protože jsem se začala bavit s mou nejlepší kamarádkou.

(Saša)

Asi tento, protože se toho dost změnilo a všichni jsme se víc skamarádili. *(Filip)*

Nejlepší byl 8. ročník, protože jsme celá třída spolu vycházeli. *(Tereza Ť.)*

2) Co ti dalo nejvíc zabrat?

Dobré známky, které stejně nemám. *(Adam K.)*

Nejvíc mi dala zabrat matematika v 9. třídě. *(Adam Š.)*

Nejsem fanoušek matematiky, takže nejvíc zabrat mi daly počty. *(Simona)*

Nejvíce zabrat mi dala matematika a chemie, to prostě asi nikdy nebudu chápat jako například češtinu. *(Nikola)*

Nejtěžší bylo vstát každé ráno z postele. *(Tereza T.)*

Nejvíce mi dal zabrat zeměpis. *(Daniela)*

3) Co ti bude chybět?

Učební metody pana učitele Hanzala. *(Hana)*

Chybět mi budou učitelé a hlavně někteří spolužáci. *(Adam Š.)*

Nejvíce mi bude chybět třídní učitelka Barbora Štěpková, protože je to člověk, který pro nás udělal první poslední a toho si moc vážím. *(Simona)*

Bude mi chybět moje ukecaná spolusedící Danielka a pár dalších spolužáků. *(Nicol)*

4) Těšíš se do nové školy?

Ano, ale mám strach z nového kolektivu. *(Adam K.)*

Ano, moc se těším! (Nicol)

Těším se, ale zároveň mám strach z toho, jak mě ostatní přijmou a jestli budu mít možnost být více otevřený než teď. (Zdeněk)

5) Jaký předmět máš nejraději a proč?

Nejraději mám většinou ten, který máme ten den jako poslední. (Saša)

Nejraději mám asi češtinu, protože mi poměrně jde a mám moc ráda paní učitelku, ale i přírodopis, pokud se nejedná o „šutrologii“. (Nikola)

Tělocvik; přestože to na mně není moc vidět, tak rád dělám sport. (Adam Š.)

Nejraději mám výtvarnou výchovu - baví mě si různě kreslit, vytvářet atd. (Simona)

Angličtinu a češtinu, protože se mi dobře učí a občas mě i baví. (Hana)

Nejraději mám angličtinu, protože mi tak nějak přirozeně jde. (Tereza Ť.)

Nejraději mám angličtinu, protože mi přijde, že není až tak těžká a vím, že ji na 100% budu potřebovat. (Daniela)

Asi dějepis, protože se do něj nemusím vůbec učit, hodně mě baví poznávat historii.
(Adéla)

6) Jednal(a) jsi při online písemkách vždy poctivě?

A kdo aspoň jednou nepodváděl? (Tereza Ť.)

Někdy ano, někdy ne. Záleží na předmětu, takže odpověď je raději taková neutrální.
(Nikola)

Když jsem nevěděl, tak jsem se koukl, ale ne moc, protože by to bylo divné. (Adam K.)

Nebyl jsem poctivý, ale ani ve škole nebývám. (Filip)

Většinou ano, ale byly i výjimky. (Hana)

Musím se přiznat, že jsem na online hodinách podváděl kvůli strachu ze špatné známky, ale stejně jsem ji dostal. (Ondřej)

Doufám, že ano. (Tereza T.)

7) Co sis odnesl(a) ze základní školy?

Ze základní školy jsem si odnesla spíše zkušenosti, jak vycházet s lidmi. (Simona)

Odnesl jsem si spoustu pěttek. (Adam Š.)

Ze základní školy jsem si odnesla pevné nervy. (Nicol)

Kromě nějakých vědomostí jsem si odnesla i pár rozhodně zajímavých vzpomínek.
(Daniela)

Většinou jsem si odnášela bolest hlavy od mých hlučných spolužáků. (Saša)

8) Na jaký výlet nejraději vzpomínáš?

Nejraději vzpomínám na výlet do Brna, kde byl spolužák náměsíčný a bouchal nám na dveře. (Filip)

Nejraději vzpomínám na Londýn. (Tereza Ť.)

Já vzpomínám rád na všechny výlety, protože jsem se všude něco naučil, ale i pobavil.
(Ondřej)

Nejraději vzpomínám na výlet do Anglie, který byl ze všech nejzajímavější.
(Tereza T.)

9) Jak jsi prožil(a) 9. ročník?

9. ročník jsem převážně prožil doma s hromadou učebnic. (Ondřej)

Devátý ročník jsem prožila v zajetí přijímaček. (Tereza T.)

9. ročník jsem prožila trošku s nervy, zároveň s velkou radostí a podporou. (Adéla)

10) Kdo z učitelů ti bude nejméně chybět?

Chybět mi asi bude od každého učitele část, to se uvidí podle toho, kdo mě bude učit příští rok. (Tereza T.)

Asi naše třídní, paní učitelka Barbora Štěpková. (Saša)

Pan učitel Hanzal a paní učitelka Štěpková. (Zdeněk)

Z učitelů mi bude asi chybět pan učitel Hanzal. (Daniela)

Nejméně mi budou chybět paní učitelky Štěpková a Kulhánková. (Adéla)

Chybět mi budou všichni učitelé, protože mě každý z nich něco naučil, od i/y v češtině až po chemické sloučeniny. (Ondřej)

Určitě si na všechny někdy vzpomenu, ale přece jen třídní učitelka s námi měla nejbližší vztah. (Hana)

Nejméně mi bude chybět paní učitelka Kulhánková. (Nicol)

Nejméně mi bude chybět naše, někdy až moc hodná, třídní učitelka. (Tereza Ť.)

Nejméně mi bude chybět třídní učitelka a paní učitelka Iranová. (Simona)

Nejvíc chybět mi bude paní učitelka třídní, paní učitelka Kulhánková a pan učitel Hanzal. (Adam Š.)

Nejvíce paní učitelka Kulhánková, měla se mnou trpělivost a hodně mi pomohla s přijímačkami. (Filip)

Naše třídní Barbora Štěpková. (Adam K.)

Chybět mi budou asi všichni učitelé, protože měli se mnou velkou trpělivost. (Tadeáš)

Z učitelů mi budou asi všichni alespoň trošku chybět, ale nejvíc asi paní učitelka třídní, protože pro nás naplánovala super výlety a dělala pro nás víc než dost. Pardon, ale kdo by vám jen tak kupoval sladkosti, dárečky a tu drahou čokoládu k narozeninám, na kterou se v obchodě jen podíváte a sklopíte hlavu.

(Nikola)

